

El testafarro del diputat Vilafranca

El menorquí Adolfo Vilafranca, exdiputat del PP, va utilitzar un testafarro en l'operació de venda de la finca que condueix a la platja verge de Macarella, a la costa sud de Ciutadella. Anys després d'aquella operació, que va provocar una crisi dins del PP menorquí, un traductor implicat en la trama fa públic el frau.

El 1997, dos anys després d'accedir a la batllia de Ciutadella, Gabriel Allés (PP) va ser condemnat per intentar subornar els membres del seu equip de govern que no estaven d'acord amb el projecte d'urbanització de la finca d'Alparico que dona accés a un dels paradisos verges més espectaculars de Menorca a la costa sud: la platja de Macarella. Al darrere de l'operació hi era el seu oncle, Joan Vázquez, i l'exdiputat del PP, Adolfo Vilafranca, tots dos socis de la societat immobiliària Menorca Mapesol. Per evitar la implicació de Vilafranca i de Vázquez, familiar directe del batlle, s'utilitzà aquesta societat instrumental per signar una opció de compra amb un grup inversor austríac amb seu a Miami, al capdavant del qual s'hi col·locà el milionari Franz Aichinger.

El promotor va presentar el 1995 un projecte per urbanitzar la finca amb un cost total de 24 milions de pessetes, que havia de comptar amb dos camps de golf, un hotel de 440 places i un centre de salut, així com una zona d'oci i esportiva amb pistes de tennis i clubs per als camps de golf, vivendes per als empleats i, fins i tot, un camp d'aviació amb una pista d'un quilòmetre i mig de llargada. Tota aquesta infraestructura havia de construir-se en una àrea protegida per la Llei d'Espais Naturals (LEN), aprovada pel Parlament balear el 1991.

L'opció de compra sobre la finca, pactada formalment amb l'inversor austríac el maig del 1995 i condicionada al desenvolupament urbanístic del projecte, va expirar el 31 de desembre de 1997. Llavors, Mapesol havia fixat el preu de

venda de la parcel·la en 40 milions de xílings austríacs, uns 480 milions de pessetes. Un cop l'operació va fracassar a causa de la crisi oberta dins el grup municipal del PP, que es traslladà a la cúpula del partit, Menorca Mapesol va transmetre, el 1998, la finca per 100 milions de pessetes a l'empresari de Tenerife José Antonio Morales Sendín, un autèntic desconegut que només mig any més tard la va vendre per 350 milions de pessetes a la societat Al Parico Golf & Country SA, constituïda per Aichinger, amb un 98% de les accions, i l'hotelier menorquí Damià Llull, amb un testimonial 2%.

Sendín treballava per al diputat canari Miguel Cabrera (també del PP), asses-

Adolfo Vilafranca, l'exdiputat del PP, ja donava per oblidat el cas Mapesol.

Cala Macarella, un dels paradisos verges més espectaculars de la costa menorquina i més cobejats pels especuladors immobiliaris. De moment ha aconseguit salvar-se de la pressió urbanística, tot i els tripijocs d'alguns polítics locals com Vilafranca.

sor fiscal de Menorca Mapesol i amic íntim de Vilafranca, al costat del qual s'asseia al Congrés a Madrid. Massa coincidències com per no pensar que Sendín havia servit com a testaferro.

Tot i les sospites, Vilafranca sempre ho negà. Ningú no va poder mai demostrar a l'avui exdiputat el que tothom pensava i sabia amb seguretat.

Fa només uns dies, la situació va donar un tomb inesperat. Niklas Slameczka, que al seu dia va presentar-se com a intèrpret i home de confiança d'Aichinger a Menorca, anunciava el propassat 1 d'agost la seva intenció de demandar l'astut exdiputat del PP, al qual reclama 210.354,24 euros, 35 milions de pessetes, tot just el 10% dels 350 milions que van costar-li els terrenys a Al Parico Golf & Country.

Aquesta revelació sorprenent ho explica tot: José Antonio Morales Sendín, com tots havien suposat, havia estat emprat per la societat Menorca Mapesol per eludir les seves obligacions corresponents.

Slameczka demana el 10% de la quantitat que es va pagar per la venda perquè així ho va pactar el 28 de gener del 1994 l'advocat austríac amb el llavors diputat

Vilafranca i amb l'empresari local Joan Vázquez, que exercia com a apoderat mancomunat i accionista de la societat immobiliària.

En el document, Vilafranca es comprometia a "compensar" Slameczka pels treballs realitzats, el que suposava "el dret a percebre el 10% sobre el preu pel qual es formalitzés l'operació de compra-venda".

L'acord, subscrit en presència del mateix Slameczka, de l'advocat personal d'Aichinger, Federico Frühbeck, i del notari austríac Kart Neuhofer, especificava que "la venedora tindrà facultats, mentre sigui vigent el contracte, per transmetre a una entitat mercantil la propietat de la finca". I així ho féu, primer amb la societat Helmond Investments, domiciliada a New Jersey, i posteriorment a l'home de palla de l'operació, Morales Sendín, molt proper a l'entorn directe d'Adolfo Vilafranca.

Un cop venuda la finca al seu testaferro, la seu de Menorca Mapesol va ser traslladada al carrer Aribau de Barcelona i Vilafranca va dissoldre la societat sense informar tots els seus socis. Joan Vázquez, el seu infatigable company d'aventures, havia estat traït pel fred i

hàbil exdiputat que l'agost del 2000 va nomenar administrador Morales Sendín i, alhora, liquidador de la societat.

Abans de vendre la finca al promotor Franz Aichinger i al president d'Asturne, Damià Lull, el canari havia ofert els terrenys a l'Institut Balear de la Natura (Ibanat) de la Conselleria de Medi Ambient del Govern per 425 milions de pessetes. A Menorca Mapesol, representada per Vilafranca, només li havia costat 5,2 milions de pessetes, que el 30 de maig del 1980 va pagar a Maria Carolina i a Bernardo de Olives Beltran.

Slameczka, però, també reclama la seva part del botí a Aichinger. L'antic intèrpret i home de confiança del promotor assegura que ha iniciat els tràmits davant els tribunals per reclamar-li 124.000 euros (20,6 milions de pessetes), que correspondrien a la seva comissió, a les costes processals i als interessos corresponents.

Set anys després dels fets, responsables d'una de les majors crisis del PP en tota la seva història, el fantasma d'Alparico segueix més viu que mai.

Carles Marquès